

Weer naar school in Sevilla

de heetste stad van Europa

8 mei 2022 – 21 mei 2022

Piet Buitendijk

Zondag 8 mei 2022 – Verkenning

Het licht lijkt warmer hier in Sevilla, alles lijkt meer kleur te hebben. Komt het door de warme gloed van de groteske gebouwen waar deze stad mee volstaat, of door de enigszins getinte ruiten van de bus? Ik zit in de stadsbus die me in een half uurtje vanaf de

luchthaven naar het eindpunt van deze buslijn brengt. Bij het gigantische en overdekte busstation aan de Plaza de Armas stap ik uit. In minder dan dertig minuten wandel ik met bagage op wieltjes naar het logement aan de rand van het historische centrum. Met het zelf getekende kaartje met de namen van straten en oriëntatiepunten vind ik mijn weg heel gemakkelijk naar het appartementsgebouw in Calle Santa Ana. Het klassieke herenhuis in de typische Sevillaanse stijl lijkt goed op de foto's zoals gepubliceerd op de website van het taalinstituut. Mijn kamer op de eerste etage is wat minder luxueus dan verwacht, maar het is ruim voldoende goed. Een raam met gordijntjes geeft uitzicht op het trappenhuis met de gotische trappen en de muren met de blauwe gedecoreerde tegels die zo karakteristiek zijn voor deze stad. Aan de andere zijde van het appartement een raam met uitzicht op een interne binnenplaats, die vanaf bovenaf wat daglicht laat zien. Uitdagend is het gemeenschappelijke dakterras dat badend in de volle zon een uitzicht over de nabije omgeving biedt. Ik besluit zo meteen de nodige zonnebrandcrème te gaan kopen, die had ik nog niet meegenomen in de bagage.

Tot mijn verrassing vind ik buiten, direct aan het einde van de straat een enorm plein, het Alameda de Hercules, met aan minstens drie zijden een aaneenschakeling van restaurants, cafés en tapasbars en met bovendien een kleine supermarkt waar ze alles hebben dat nog nodig is in mijn appartement. Bij het pakken van de broodjes met een tang gaat het mis. Als ik met die onhandige tang de empanada in het smalle plastic zakje probeer te doen, belandt het gevulde broodje op de grond. Voor nu leg ik de gevallen empanada even apart. Nog maar eens proberen met een andere. "Sorry," zeg ik tegen de man achter de kassa, die mijn onhandigheid heeft gezien, maar hij schijnt het niet zo erg te vinden. Gemoedelijke mensen hier in Sevilla. Bij het afrekenen weer een verrassing. "Tien euro en drie cent," zegt de man achter de kassa. Ja, hier rekent men nog met centen.

Later in de middag maak ik alvast een verkenningstocht naar het schoolgebouw van het taalinstituut, dat echt midden in het historische centrum staat. Een wandeling van zo'n twintig minuten, zo blijkt het. Het gebouw staat in een smalle straat, genaamde Albareda, met aan het begin van die straat een keten van restaurants en terrassen. Dat geeft mogelijkheden genoeg voor een ontbijt en lunch vlakbij de school. Omdat ik een nacht niet echt geslapen heb, houd ik op mijn kamer een siësta en val direct in een diepe slaap.

Rond half acht 's avonds ontwaak ik vanzelf en het wordt tijd om wat te gaan eten op dat plein om de hoek. Het lijkt er op dat acht uur 's avonds eigenlijk nog te vroeg is om wat te gaan eten. Op dat tijdstip zitten de meeste mensen nog aan de borrel op het terras. Toch vind ik een gelegenheid waar de keuken wel al open is en ik bestel een vegetarische stoofpot met ei. Het stoofpotje is goedkoop, maar ook wel wat klein voor een avondmaaltijd, daarom rond ik af met een dessert. Op het plein zakt ondertussen de zon achter de drie etages hoge bebouwing.

Maandag 9 mei 2022 – Eerste dag op school

Gelukkig heb ik nog een broodje van gisteren bewaard. Ik maak het warm in de magnetron in de gemeenschappelijke keuken op deze etage. Samen met een kop thee is dat het ontbijt. Op weg naar de school zie ik om half acht 's morgens nog nauwelijks ontbijtgelegenheden. Jawel, er zijn hier en daar wel wat cafés open, daarbinnen zie ik dan enkele mensen aan de bar hangen. Pas als ik bijna bij de school ben, zie ik een paar cafés die de stoelen en tafels buiten aan het zetten zijn. Misschien gaan die pas om acht uur open, dat valt morgen te proberen, als ik dan pas om negen uur op school moet zijn.

In de patio van de school is een bar voor koffie, broodjes en cake, waar men ook een ontbijt serveert voor slechts twee en een halve euro. Ook dat valt morgen te proberen. Exact om acht uur is de ontvangst van de nieuwe studenten voor deze week. Staand in een rij schuifel ik naar een tafeltje waar mijn naam op de lijst wordt aangekruist en waar ik mijn studentenkaart ontvang. Dan word ik direct doorgestuurd naar de eerste etage voor een gesprek met één van de docenten voor een taaltest. Zo'n taaltest heeft toch iets van een mondeling examen. Het lijkt een gemoedelijk gesprek, maar toch noteert de docent zijn bevindingen. Vervolgens worden alle nieuwelingen doorgestuurd naar het dakterras, waar om kwart voor negen de organisator van de culturele evenementen zijn propagandapraatje houdt over de evenementen van de komende week. Ondertussen vergaderen de docenten over de indeling van de cursisten aan de hand van de testresultaten. Het wordt pas weer spannend als één voor één de docenten op het dakterras verschijnen en de namen afroepen van diegene die in de betreffende klas terecht komen.

Zo kom ik terecht in een groepje van in totaal vijf cursisten, drie daarvan, waaronder ik, zijn nieuw en dan twee cursisten die doorstromen van de afgelopen week. Het gezelschap is Internationaal, samen met een dame uit zuid Korea, een dame uit Nederland, een wat alternatief uitzijnde meneer uit Duitsland en een Zwitserse dame zal ik deze eerste week de lessen volgen. Tot mijn ongenoegen worden we wel sterk aangeraden een mondkapje te dragen. Bovendien staat er steeds een raam en deur naar de gang open, bedoeld voor extra ventilatie. Op de school is men nog steeds erg beducht op coronabesmettingen. Volgens de docent, die ook consequent een mondkapje draagt, zijn er iedere week vijf meldingen van besmettingen op de school. Op deze eerste lesdag ben ik mijn mondkapje vergeten, maar gelukkig heeft mijn Duitse medestudent er nog paar extra meegenomen. En zo beginnen we met de eerste lesdag.

In de pauze verhuizen we naar een kleiner lokaal, vanwege een reorganisatie van de klaslokalen. In de patio koop ik bij een loketje het cursusboek Aula 3. De rij bij de koffiebar is dermate lang, dat ik besluit om nu maar even wat water te drinken. Bovendien besluit ik ook om alvast in te schrijven voor twee culturele evenementen voor de komende week en dan is de pauze van vijftig minuten zo voorbij.

Aan het einde van deze eerste lesochtend ben ik blij dat het 's middags één uur geworden is. Buiten in één van de smalle straatjes neem ik een lichte lunch met een 'tortilla con patatas'.

Voldaan wandel ik dan terug naar mijn appartement in de straat Santa Ana. Eenmaal thuis houd ik eerst een siësta van twee uur en ik val vanzelf in een diepe slaap.

Op de voorgenomen tijd word ik vanzelf wakker. Een kort moment heb ik even geen idee hoe laat het is en waar ik ben, thuis, Sevilla of nog ergens anders. Het bed, de kamer en het licht op dit tijdstip van de dag voelt vreemd. Ik neem me voor om minstens een uur te besteden aan het huiswerk voor de cursus. Daarna moet ik echt weer op pad naar de school voor de culturele excursie van deze namiddag. Ik heb gereserveerd voor de wandeling door het stadscentrum onder leiding van een gids met uitleg in het Spaans uiteraard, andere talen spreekt men hier niet. Het ontmoetingspunt is de patio van de school en daar zal de wandeling starten. Een dergelijke wandeltocht, het is eigenlijk meer stilstaan en het verhaal aanhoren, vind ik wat vermoeiend. In die twee uur krijg je heel veel informatie met vele jaartallen en feiten. Alles onthouden lukt toch niet en ook niet alles interesseert me. Opeens is de tocht afgelopen en neemt de gids afscheid, de groep van zo'n vijftien mensen valt vanzelf uiteen. Blijkbaar moet ik zelf de route terug naar het startpunt uitvinden. Dat lukt me niet meteen en eenmaal moet ik de weg vragen. Daarvoor kies ik een man met twee kinderen. Ik vraag waar het Plaza Nueva is, want dat is mijn oriëntatiepunt. "Nou," zegt de man, "gewoon hier." Ik stond dus al op het plein, maar had het niet herkend. Dan kies ik voor de veilige bekende weg terug naar het Plaza Alameda de Hercules, om vlakbij mijn appartement wat te eten. Morgen is er weer een nieuwe dag.

De taalschool CLIC in Calle Albareda

Dinsdag 10 mei 2022 – Houten bouwsel

Vandaag hoef ik niet zo vroeg naar school, omdat de klasindeling gisterenochtend al gebeurd is. Nu vertrouw ik op de kwaliteit van het ontbijt dat de koffiebar in de hoek van de schoolpatio serveert. Het valt erg mee, voor twee euro zestig krijg ik een goed belegd broodje en een flinke kop 'café con leche'. De lessen gaan al vertrouwd worden en vandaag gaat het weer om het beheersen van een vorm van de verleden tijd. Opvallend is dat onze docent Adrián voor het tweede blok na de pauze niet aanwezig zal zijn. Hij moet weg naar een vergadering als vertegenwoordiger voor de docenten. In plaats van hem komt na de pauze Patricia. Het lijkt of zij rustiger en duidelijker spreekt. Haar kan ik beter verstaan, terwijl Adrián ratelt in het Spaans op volle snelheid. Onderweg naar 'huis' eet ik onderweg een bordje macaroni bolognese op het grote plein vlakbij mijn appartement.

Deze middag wil ik het grote houten bouwsel bekijken dat sinds enkele jaren op het Plaza Mayor staat. Het is een gigantische constructie die hoog boven de huizen uittorent, alsof er een ruimteschip geland is op het marktplein. Deze grootste houten constructie ter wereld kreeg al snel de bijnaam 'Las Setas' (champignons) door de typische vormen. Een kaartje om vanuit de kelder naar boven op het bouwwerk te komen kost vijf euro. Eenmaal boven krijg je een goede blik op het kunstige bouwwerk met vele ronde vormen. Op

het wandelpad boven op het houten geval is het in de volle middagzon behoorlijk warm. Ik voel dat ik het rustig aan moet doen in deze temperaturen van meer dan dertig graden. Dan nog wat foto's vanaf het straatniveau van het kunstwerk en dan ben ik met een wandeling van nog geen kwartier weer terug. Nu een siësta en dan wat huiswerk maken.

Voor het avondeten blijf ik dichtbij huis. Op het plein om de hoek is voldoende keus. Nu ga ik het eens op het terras van Plaza Chica proberen, waarvan ik gisteren een flyer uitgereikt kreeg. Net als ik me aan een tafeltje geïnstalleerd heb, stijgt er een gejuich op vanaf het terras. Dan pas zie ik de twee enorme tv-schermen, waarop een blijkbaar interessante voetbalwedstrijd wordt vertoond. Bij een volgend doelpunt vliegt een op de grond scharrelende witte duif verschrikt op en vliegt in paniek rakelings over mijn tafel. Blijkbaar zat de wedstrijd al in de tweede helft, want na het fluitsignaal van de scheidsrechter verlaat de helft van de mensen het terras. Het meeste lawaai komt niet meer van de tv-schermen, maar van het gemoedelijke Spaanse gesnater van de terrasbezoekers. De meeste hier drinken bier of wijn, ik houd het bij bubbeltjes water. Hoewel de tv-schermen geflankeerd worden door krijtborden met een uitgebreid menu, ben ik blijkbaar één van de weinige die hier komt om te eten. Aan het einde van de wedstrijd en de nabeschouwing is ook mijn portie kip met curry op. Rest nog een broodje en wat knabbels die in een plastic zakje geserveerd worden in een emmertje met daarin ook het bestek. Dat ritueel zie ik in alle restaurants, blijkbaar de gewoonte hier.

Woensdag 11 mei 2022 – Día del libro

Het valt niet mee om alles wat de docent, 'el profesor', vertelt letterlijk te volgen. Z'n spreektempo heeft hij echt niet aangepast aan de studenten. Tussendoor maakt hij ook nog grapjes en imiteert tekenfilmfiguren. Het volgen van een natuurlijk sprekende Spanjaard maakt tenslotte deel uit van deze cursus. Onderweg vertelt hij nog anekdotes uit zijn privéleven.

Tweemaal een blok van honderd minuten vergt veel van de concentratie. Een pauze na zo'n blok is echt noodzakelijk. In Nederland had ik eens per week een les van negentig minuten, dus die tweehonderd minuten nu per dag zijn behoorlijk intensief.

Als ik iets na een uur buiten sta, op de stoep van de school, ga ik eerst op zoek naar een gelegenheid voor een lunch. Mijn criteria zijn: ergens buiten, een beetje uitzicht, terras niet te vol bezet, maar ook geen terras waar nog niemand zit. Vandaag vind ik het nodig om wat extra groente te eten, dus bestel ik een gemengde salade. Er arriveert een enorm bord vol met sla, uien, komkommer, tomaat, worteltjes, ei en vis uit blik. Het is te veel, ik krijg het nauwelijks op. Het broodje dat in een plastic zakje meegeleverd wordt lijkt wel van rubber, dat laat ik liggen.

's Middags maak ik een wandeling naar een gebied waar ik nog niet eerder geweest was. Om te beginnen ga ik naar de rivier met de moeilijke naam Guadalquivir. Via het gemakkelijke gecombineerde fiets- en wandelpad langs de rivier loop ik naar het noorden. Dan steek ik via een moderne en imposante brug over naar de andere zijde van de rivier. Op de kaart zag het er daar interessant uit, maar het gebied valt tegen. Het is het terrein waar in 1992 de Wereld Tentoonstelling geweest is. De gebouwen die er nu nog steeds staan, zien er vreemd en futuristisch uit. Er staat zelfs een model van een Saturnusraket en er hangt een satelliet met uitgeklapte zonnepanelen aan een stellage. Maar alle gebouwen en bouwwerken zijn gesloten en zien er verlaten en verwaarloosd uit. Via één van de volgende bruggen steek ik de rivier nogmaals over en maak de rondwandeling van zo'n anderhalf uur af. Leuk gewandeld, maar niet veel spannends gezien.

In de avond, of de late namiddag biedt de school een culturele activiteit aan. Vandaag is dat poëzie en muziek op het dakterras. Een gedichtenschrijver met de naam Paco Cotán draagt zijn gedichten voor, ondersteund door de muziek van keyboardspeler Zahorí. Alles gaat in het Spaans en het is moeilijk om de gedichten te begrijpen. Ik check het even bij mijn buurvrouw Anna uit Zwitserland. Gelukkig ook zij kan het nauwelijks volgen. De organisatie van de activiteit verkoopt cocktails voor twee euro met de naam rebujito. Het blijkt een mix van witte wijn of sherry, Zeven-Up en ijsblokjes. Het helpt mij in ieder geval om de dromerige sfeer van het optreden door de twee baardapen te overleven. Telkens als er een gedicht ten einde is, zegt Paco: "Gracias." Dat is fijn, dan weten wij wanneer we moeten applaudisseren. Toch ben ik blij dat het na vijf kwartier afgelopen is en niet na twee uur, zoals op de flyer stond.

Donderdag 12 mei 2022 – Monumentaal plein

Aan het einde van de les heb ik de hele rest van de dag vrij, daarom besluit ik tot een wat langere wandeling. Het doel is het Plaza de España, waar het grote bouwwerk staat dat kenmerkend is voor Sevilla. Mijn appartement bevindt zich ten noorden van het historische centrum en het Plaza ligt een flink eind stuk zuidelijker dan het centrum. Ik zou een rechtstreekse route dwars door de hete stad kunnen nemen, waarschijnlijk de kortste, maar ik ga buiten om. Het alternatief is langs de oever van de rivier. Alleen maar door de gebogen oever van de rivier te volgen in zuidelijke richting, kom ik heel dicht bij het Plaza de España. Als ik bijna bij het doel ben, moet ik via trappen een niveau hoger klimmen om op de boulevards te komen. Via een verkeersrotonde en het Park Maria Luisa bereik ik dan het doel. Het is een heel stuk langer, maar wel over een rustig fiets- en wandelpad en niet door de verkeersdruk van de stad.

Als ik dan eenmaal via het park bij het Plaza de España aankom, herken ik direct van de foto's het halfronde en tweehonderd meter brede gebouw. Het grote, majestueuze plein met kanaal en daaraan het paviljoen is één van de iconen van de stad. De één vindt het een bombastisch geheel, de ander wordt overweldigd door de afmetingen en overdadigheid van de architectuur van ontwerper Anibal González. Je kunt met één van de vier boogbruggen het halfronde Venetiaanse kanaal oversteken om op het ronde plein met de fontein te komen. Of je zou één van de vier trappenhuizen kunnen gebruiken om op de balkons van het enorme gebouw te komen en zo een mooi uitzicht op het plein en de fontein te hebben. Hekken verhinderen helaas dat je verder het gebouw, dat nu een klooster functie heeft, in kan komen. Het bijzondere aan dit kunstige bouwwerk van enorme omvang is de diepe oranje warme kleur en ragfijne detaillering van alle ornamenten. Alle tegels, vazen, gedecoreerde trapeuningen schitteren in de warme gloed van de Spaanse zon. Op het kanaal proberen enkele toeristen hun roeiboot vooruit te roeien en op het voorplein wachten paardenkoetsjes op toeristen die rondgereden willen worden. Een uurtje wandel ik rond en maak wat foto's van dit boegbeeld van Sevilla. Langer dan een uurtje houd ik het niet vol en ik ga te voet op de terugweg.

Thuis is het tijd voor een siësta van een uurtje, daarna een bordje noedels bij een restaurant op het plein. Als afsluiting ga ik nogmaals naar Maestra Rufino aan de andere kant van het plein voor een nagerecht en een koffie. De 'tarta de galletas y chantilly' die men hier serveert is verrukkelijk en is echt aan te raden. Dan nog een 'café con leche' en dat samen met de prettige bediening hier, maakt de dag compleet.

Vrijdag 13 mei – Santa Cruz

De laatste lesdag van deze eerste week. Van ons groepje van vijf, vallen er drie af, omdat hun periode er op zit. Komende week ga ik door met de dame uit Zwitserland en de Nederlandse dame. De nieuwelingen die maandag aankomen, zullen de groep aanvullen. Voor nu krijgt onze 'profesor' een bos bloemen van de Koreaanse dame ten afscheid en als dank.

Weer op straat denk ik na wat ik deze vrijdag ga doen. Uit mijn ANWB boekje kies ik voor de paleizen van Real Alcázar. Het ligt ergens achter de grote kathedraal. Met de kaart stippel ik mijn wandelroute uit. Eerst dwars door het historische oude centrum, dan richting de kathedraal en dan verder kijken. Tot mijn verbazing kan ik de Real Alcázar niet vinden. Er staan wegwijzers naar de 'monumentale zone' en ik weet dat ik er vlakbij moet zijn, maar toch vind ik het niet. Dus loop ik wat verder rond en kom vanzelf terecht in de wijk Santa Cruz. Daar wilde ik toch nog een keer naar toe, voor wat extra foto's van deze pittoreske volkswijk. Het is een doolhof van nauwe straatjes en knusse pleintjes. Na bijna twee uur wandelen in deze heetste stad van Europa, vind ik het genoeg en sla de weg richting mijn appartement in.

Eenmaal thuis, probeer ik weer eens het dakterras boven op het appartementsgebouw. Ik neem een Spaans leesboek mee om wat te doen te hebben. Boven staan er wat tafels en stoelen en zelfs twee strandbedden, maar verder is er niemand. Er staat nog wel een droogrekje, dat vol hangt met wasgoed. De strandstoelen zijn verleidelijk, maar zonder handdoekje, kussen of matje zijn deze witte plastic stoelen wel erg hard en spartaans. Ik kies voor de houten rechte stoel. Verder dan het eerste korte hoofdstuk in mijn leesboek kom ik niet. Zelfs voor mij is het nog te warm, boven op het dak in de volle zon.

Beneden in mijn kamer houd ik een siësta. 's Avonds eet ik weer op het plein om de hoek, dichtbij en gemakkelijk. Vanavond ook geen huiswerk, dat kan in de rest van het weekend ook nog, daar heb ik nog twee avonden voor.

Zaterdag 14 mei – Arena

Vandaag voor het eerst het ontbijt 'om de hoek' gedaan bij het wat volkse terras van Los Columnas op het grote plein. De bediening wordt efficiënt en grondig gedaan door een stel oudere en knorrige obers. Hier hanteert men geen bonnetjes en rekeningen. De ober kijkt op je tafel wat je gehad hebt en gromt een bedrag. Je legt de muntjes op tafel en dan is het goed, je kan opstaan en weglopen.

Desondanks hebben ze een uitgebreide kaart. Op deze vrije dag wandel ik weer naar het historische centrum voor een bezoek aan de kathedraal of de paleizen. Uiteindelijk vind ik toch de juiste ingang van de paleizen op het Plaza del Triunfo, hoewel dat gisteren niet wilde lukken. Er staat een ontmoedigende lange rij voor de toegangspoort. Als ik de gang van zaken even observeer, dan lijkt die rij toch wel goed door te lopen. Een straatje verder zou je het toegangskaartje moeten kunnen kopen. Maar "alleen betalen met kaart (con tarjeta)," staat er al op een bordje buiten te lezen. Mijn bankpas heb ik vandaag niet bij me, dus wordt het vandaag geen paleisbezoek. De kathedraal dan? Die gaat pas om elf uur open. Met een 'café con leche' op een terras bestudeer ik de ingang van de kathedraal. Al om half elf vormt zich daar al een enorme lange rij. Wil ik eigenlijk wel echt die kerk in, vraag ik me af. Misschien alleen maar omdat het als een niet te missen attractie in de boeken staat. Eigenlijk heb ik niets met kerken en zeker niet met het interieur. Maar de stierenvechtersarena, de Plaza de Toro is ook vlakbij. Belangstelling voor stierenvechten heb ik ook niet, maar misschien is het gebouw wel mooi. Het ronde theater gaat haast schuil tussen de bebouwing, toch vind ik het gemakkelijk met behulp van de kaart in mijn ANWB boekje. Hier geen lange rijen, even een kaartje kopen voor twaalf euro en ik kan direct naar binnen. Vanwege de afbakening van de looproute eerst een verplicht rondje door het museum. Uiteindelijk kun je dan de zandbak, de arena met het gele zand, inlopen. Opvallend is de rust die er heerst. Alle geluiden van de stad en het verkeer verdwijnen door de hoge dubbele ommuring van de gele zandbak. Ik maak wat foto's, maar de details van het stierengevecht kunnen mij niet boeien. Eigenlijk ben ik er tegen, maar het hoort bij de Spaanse cultuur.

Even een rustmoment in mijn appartement en dan ga ik weer op weg voor een wandeling naar de andere kant van de rivier. Misschien heeft het parkje, dat iets noordelijker ligt een mooie meditatieplek. Dit parkje is slecht onderhouden, en ik zie een paar fontein en waterwerken die droog staan. Misschien hoorde dit ook bij de Wereld Tentoonstelling van 1992 en is sindsdien al het onderhoud gestopt. Al rap ben ik aan het einde van het parkje. Ik hoor muziek ergens voor mij uit, het lijkt op een band die aan het repeteren is, of met een soundcheck bezig is. Op het geluid afgaande, kom ik terecht bij het gemeentelijk Auditorium. Er schijnt hier iets groots te gaan gebeuren. Echter de ingang van het Auditorium is afgezet met hekken die bewaakt worden door een security team. Het is niet erg, naar wat ik hoorde leek het toch niet de moeite waard om te onderzoeken. Via één van de vele bruggen over de rivier keer ik terug naar Santa Ana, tijd voor een siësta.

Later op de avond blijken alle tafels bij het restaurant waar ik wilde eten bezet. Bij een ander restaurant dat kwalitatief goed lijkt en dat een tweede keus was, zijn ook alle tafels vol. Dan maar naar een plek waar ik al eerder geweest was. Van de eenvoudig kaart kies ik de spinazie met kikkererwten. En dat is ook precies wat ik krijg. Een behoorlijk bord volledig gevuld met groene spinazie en opgevuld met grote lichtgele erwten. Misschien is het voedzaam, maar ik zal het nooit een tweede keer bestellen.

Zondag 15 mei – Real Alcázar

Deze zondag blijf ik wat langer in bed en slaap wat uit. De gebochelde ober op het ontbijtterraas op het plein herkent mij al en hij zegt direct: "Zeker een café americano en een tostado?" Ik hoef alleen nog maar te bevestigen. Even rustig zitten, wat om me heen kijken, hoe de Spanjaarden hier op zondagmorgen aan de koffie zitten en dan op weg, naar het stadscentrum. Voor vandaag ben ik

echt van plan om het Real Alcázar te bezoeken, na twee eerdere mislukte pogingen. Nu is de tijdsplanning perfect. Op het moment dat ik bij het kaartloket aankom, is dit net geopend en de rij voor me bestaat uit drie personen. De tickets worden verkocht per tijdslot van dertig minuten en de eerst volgende plaatsen zijn voor half elf. Dat lijkt me uitstekend. Om de hoek bij de echte ingang tot de paleizen staat al een rij van zeker honderd meter. Ondertussen schrik ik daar niet van. Maar ik moet eerst mijn tijdslot afwachten, dus ga ik op zoek naar een tweede koffieronde. Een straat verder vind ik een keurige koffie- en broodjesbar die al open is. Voor een Americano betaal ik slechts een euro en dertig cent. Waar vind je dat nog in Nederland? Het zal echt zo rond half elf zijn, dat ik de security check bij de toegangspoort onder de rode leeuw passeer. Na de volgende poort sta je op een enorme betegelde patio die toegang geeft tot de wel drie verschillende paleizen. Ik kies voor de middelste om zo dan ook snel in de achterliggende tuinen te kunnen komen.

Het is druk en vol in de zalen en gangen van het paleis, maar net niet te druk. Groepen toeristen die uitleg krijgen van een gids zorgen hier en daar voor opstoppen. De zalen zijn inderdaad bijzonder mooi, met al dat gekleurde tegelwerk en de fraaie gedecoreerde plafonds. Jammer vind ik het dat er geen enkele inrichting is, behalve wandkleden. Ik vraag me af hoe het er hier vroeger uitgezien moet hebben, met inrichting en meubels, maar zonder toeristen. Op goed geluk vind ik een uitweg naar buiten, ik wil graag de tuinen zien. Al die statige zalen interesseren me niet zo. De tuinen zijn daar en tegen echt indrukwekkend en rustgevend. Tuinhuisjes, fontein, waterwerken en beelden onderbreken het groen. Het is fraai, maar toch zie ik achterstallig onderhoud. Er lopen enkele pauwen rond, hun roep is door de tuinen duidelijk te horen. Als ik voor de laatste keer de paleizen binnen wandel, stuit ik bij toeval op het bekende onderaardse zwembad, bekend van de foto's en opvallend door de warme gele verlichting en de spiegelingen in het gladde en stille water. Het schijnt het privé bad van Doña Maria de Padilla te zijn geweest. 'Het stucwerk is duizelingwekkend en zo verfijnd dat het wel van kant lijkt,' lees ik in mijn ANWB boek. Een stop bij het café-restaurant maakt het bezoek aan het paleizencomplex compleet. Maar voor de koffie betaal je wel tweemaal de prijs, vergeleken met de koffiebar eerder deze ochtend. Al met al breng ik twee uur door binnen de muren van het Real Alcázar complex. Tijd voor een siësta thuis.

Als ik op deze zondagmiddag nog eens door de stad loop en dit keer door de wijk Macarena, dan valt me de enorme drukte op de terrassen in de kleine straatje op. Vandaag is het niet zo erg warm en er staat een behoorlijk stevige wind. Misschien daarom zijn de terrassen deze zondagmiddag overvol. In deze wijk is het een aaneenschakeling van restaurants, cafés, bars en allemaal met openstaande deuren. De herrie van al die druk en rap pratende Spanjaarden is enorm. Het valt pas goed op, als ik weer terug en in de relatief rustige straat Santa Ana.

Maandag 16 mei – Nieuwe medecursisten

Een nieuwe week en ook de komst van nieuwe studenten. Van ons groepje van vijf blijven alleen de dame uit Zuid Korea en de Zwitserse dame over en ik dus. Nieuw vandaag zijn een Franse dame, een meneer wonende in Berlijn maar van oorsprong Schots, twee dames uit Duitsland en een Amerikaanse. Dat brengt het aantal op acht en dat past net in het kleine lokaaltje, maar ik vind het wat krap met de ruimte. De voormalig

verplichte afstand van anderhalve meter is absoluut nu niet meer toepasbaar in deze ruimte. Op deze eerste dag lijkt ook de les wat chaotisch te verlopen. De laatste oefening van vandaag is een schrijfp opdracht. Er worden twee groepjes van vier gevormd en beide groepen moet gezamenlijk een verhaal schrijven met de gegevens die in een eerdere opdracht zijn verzameld. Ik vind het lastig werken. Datgene wat op het scherm geprojecteerd wordt is net te klein en te onscherp, daardoor kan ik het niet goed lezen. De Franse en de Koreaanse dame in mijn groep spreken zo zacht en bescheiden dat ik ze nauwelijks kan horen boven het lawaai van de andere groep aan de andere zijde van de tafel. Ik ben bezig even de weg kwijt te raken. Daarom ben ik blij dat de klok uiteindelijk dertien uur aangeeft.

In de straten buiten is het druk en iedereen schijnt langzamer te lopen dan ik. Misschien ben ik nog wat te gestrest van de laatste twee lessen. Dringend heb ik behoefte aan wat rust. Eigenlijk wilde ik eerst wat eten als lunch, maar bij alle terrassen die ik passeer zijn alle tafels bezet. Daarom besluit ik om in het winkeltje vlakbij mijn appartement wat koekjes en bananen te kopen.

Die rust vind ik deze middag door een lange wandeling te maken via het voet- en fietspad langs de rivier. Ik ga de richting uit van het park Maria Luisa. Daar is ook het magnifieke bouwsel van Plaza de España te vinden. Ik was er al eerder geweest, maar ik vond het te mooi om het slechts eenmaal gezien te hebben. Op het grote ronde plein voor het tweehonderd meter brede gebouw wordt nu iets opgebouwd voor een manifestatie die met de finale van Europa League voetbalcompetitie te maken heeft. Gelukkig heb ik mijn foto's met het plein in de originele toestand vorige week al gemaakt.

Nu richt ik de aandacht eens op het park Maria Luisa zelf. Opvallend vind ik de grote hoeveelheid sinaasappelbomen. Sevilla staat bekend om het aantal van deze sinaasappelbomen die overal door de hele stad staan. Het zouden er zo'n zesduizend zijn. Op meerdere plaatsen in het park staan fontein en waterwerken met water spuwende leeuwen. Het park is goed onderhouden en ruim opgezet met brede paden én het is er niet druk. Af en toe zie ik een recreërende familie of een koetsje gevuld met een toeristenpaar en getrokken door een braaf paard. Hier vind ik de rust die ik zocht.

's Avonds is het op het plein Alameda de Hercules verre van rustig, zelfs onrustig. Vanaf de andere zijde van het bijna vijfhonderd meter lange plein hoor ik al snel het onmiskenbare geluid van voetbalsupporters. De zang- en spreekkoren met vele "Ole's," lijken steeds dichterbij te komen. Een tweetal zwarte politiebusjes komt met zwaailicht en sirenes het plein opgereden. Over het midden van het plein, door het voetgangersgebied, rijden ze rustig naar de andere zijde van het plein. De opgewonden spreekkoren komen langzaam naderbij, de kant van het plein waar ik op een terras zit om een pizza te eten. Een groepje in het zwart geklede agenten loopt rustig langs de terrassen van de cafés en restaurants. De voetbalgeluiden nemen in kracht af en dan zie ik vier politiebusjes en twee wagens weggrijden. Of er arrestanten achterin zitten, kan ik onmogelijk zien door de zwarte geblindeerde ruiten. Het schijnt allemaal met de komende finale van de

voetbalcompetitie te maken te hebben die overmorgen in het stadion van Sevilla gespeeld gaat worden. Ondertussen wacht ik op de koffie na mijn pizza. De ober loopt voorbij en zegt: "Momentje nog." De Americano die daarna alsnog geserveerd wordt is niet zo slap als de naam doet vermoeden maar redelijk pittig. Na de koffie steek ik het plein over, richting mijn appartement. Het terras waar ik normaal ontbijt, zit nu helemaal vol met voetbalsupporters in een uitbundige stemming. De oranje T-shirts en de oranje petten bepalen de overheersende kleur op het terras.

Dinsdag 17 mei – Volkswijk Triana

De lesdag vandaag bevalt me beter. De Nederlandse dame, die ik gisteren miste, is vandaag ook weer terug, zodat we nu met z'n negenen in de klas zitten. Vandaag lijkt het thema te zijn het analyseren van de tekst van het lied: 'Y nos dieron las diez' van Joaquín Sabina uit 1992. Aan de hand van afbeeldingen en werkwoorden moeten we de in zes stukken geknipte tekst in de juiste volgorde zien te krijgen. Dan de ontbrekende werkwoorden in de juiste tijd en met de juiste vervoegingen in de tekst proberen te plaatsen. Eigenlijk een praktische uitwerking van de theorie van vorige week. Na de les is het opnieuw heel druk in de stad. Vlakbij de school zijn alle restauranttafels weer bezet en dus loop ik door naar het Plaza Alameda de Hercules. Daar bij het Italiaanse restaurant vind ik nog een vrije tafel en bestel een pizza. De ober hier schijnt het heel vreemd te vinden dat ik geen nagerecht of koffie wil. Nee, dat hoeft niet, die pizza was van enorme omvang. In de middag wandel ik langs de rivier naar El Parque Amarillo. Geen fraai park, aan het begin vele vergeelde bomen en het is wat kaal. Na een poosje lopen vind ik rust door een uurtje in het gras onder een boom te zitten. Op een naburige speelplaats is het vol met uitgelate kleine kinderen. Als de horde kinderen mijn kant op komt, lijkt de tijd aangebroken te zijn om de terugweg te aanvaarden.

Voor de namiddag staat er op het activiteitenprogramma van de school een verkenning van de wijk Triana op het schema. De afspraak is om halfzeven aan de andere zijde van de rivier op het plein Altozano, te bereiken met de brug Isabella II. Er arriveren zo'n dertig cursisten en dezelfde gids als vorige week maandag staat ons al op te wachten in de schaduw van enkele hoge gebouwen. De route begint met een klein stukje lopen langs de rivier. Vanaf hier kun je mooi de replica zien liggen van het houten schip waarmee Columbus lang geleden Amerika heeft ontdekt. De verhalen van de gids zijn weer lang, maar hij begint met te zeggen dat we de naam van deze wijk wel goed moeten zeggen. Het is Triana en zeker niet Tirana. De volgende stop is bij de karakteristieke Iglesia Santa Ana, een kerk die het aanzien waard is, al ligt het dan helemaal ingebouwd in deze volkswijk. Als we stil naar binnen sluipen, blijkt er een dienst aan de gang te zijn. Hoewel de gids toch op gedempte toon zijn verhaal vervolgd, worden we toch al vrij snel door een medewerker van de kerk verzocht naar buiten te gaan. Het cafetaria tegenover de kerk schijnt heel bekend te zijn om zijn lekkere tapas en de gezelligheid, maar voor nu lopen we er aan voorbij. Verder gaat de route, langs een van de oudste apotheken, langs een fabriek voor keramische tegels en via een steegje naar een mooi uitzicht op de brug. Het tweede onderdeel van deze excursie is een gezamenlijk bezoek aan een tapasbar. Het is een eindje lopen, verder de wijk in en uiteindelijk komen we bij de gereserveerde tapasbar. Buiten staan de statafels klaar met op iedere tafel schalen met kleine slakjes. Het schijnt een lekkernij te zijn, maar als ik het zie, heb ik er geen zin in. Geen zin om slakken te eten, dat staat me tegen, maar ook geen zin om langer in de stad te verblijven. Omdat we via vele straatjes en steegjes hier beland zijn, vraag ik aan de gids naar de weg terug, Het blijkt eenvoudig te zijn, de hoofdstraat volgen en ik kom weer bij de brug Isabella II uit. Vandaar is het nog een kwartiertje lopen naar mijn eigen wijk. Het plein vlakbij mijn appartement schijnt overgenomen te zijn door de voetbalsupporter van Eintracht Frankfurt en de Glasgow Rangers. Het plein kent slechts nog de kleuren oranje en blauw van de supporter shirts. Men staat zingend op de tafels en op de gemeentelijke afvalbakken. Op de hoeken van het plein staan politiebusjes en agenten toezicht te houden, maar ze komen niet in actie. Dit plein met z'n mensenmenigte wil ik niet oversteken, dus ik maak een omweg via achterafstraatjes naar mijn appartement. Een geschikte plek om te eten is hier voorlopig niet te vinden. Thuis heb ik nog wat brood, water, thee en bananen.

Woensdag 18 mei 2022 – Europa League

Al vroeg ondervind ik dat in Sevilla vandaag alles wat anders is. Zodra ik uit Calle Santa Ana het plein op stap, verwacht ik het grote terras van het cafetaria te zien met de vroege vaste klanten en de rondrennende obers. Vandaag niets van dat alles. De rolluiken zijn omlaag en alle tafels en stoelen zijn verdwenen. Niet alleen hier, maar ook bij alle gelegenheden op het plein. Misschien is het voor iedereen laat geworden gisteravond. Daarom loop ik door in de richting van de school, maar die is op dit vroege uur nog gesloten. Voor een ontbijt loop ik verder, via Plaza Nueva richting de kathedraal. Daar in de buurt vind ik een modern ontbijtcafé. Kleinschalig en met een luxe kaart. Op de belegde croissant, 'el zumo naranja' en de café americano zal ik het de hele dag moeten doen. Later, eenmaal op de school, bestel ik in de patio een tweede kop koffie, bij de man achter de bar in El Café de las Lenguas.

Na de les is het nog drukker in de stad geworden. Overal zie ik supporters in blauwe of oranje shirts. Op weg naar mijn appartement steek ik normaal het plein Alameda de Hercules over. Nu is het topdrukke op het midden van het plein. Er wordt gevoetbald, gezongen en gejoeld. Enkele terrassen zijn nu wel open, maar zijn overvol. Hoewel de stemming vriendelijk lijkt, durf ik toch het plein niet over te steken. Zelfs het kleine supermarktje waar ik vaak voor de boodschappen kwam, lijkt onbereikbaar. Een middagmaal zit er weer niet in vandaag. Ik maak een omweg en in een andere supermarkt koop ik een fles water en een rol koekjes om de middag door te komen. Ik heb alle tijd, zelfs vandaag geen huiswerk gekregen, zou Adrián dat vergeten zijn? Daarom probeer ik nogmaals het dakterras met een leesboek in het Spaans bij de hand. Nog geen uur houd ik vol in de volle zon. De herrie vanaf het plein neemt ook steeds meer in hevigheid toe, nu de aanvangstijd van de finale van de Europa League steeds dichterbij komt. Het klinkt nu alsof ik in een voetbalstadion zit. In de lokale nieuwsberichten lees ik dat er in Sevilla zeker 5500 agenten extra zijn ingezet voor de wedstrijd van vanavond. Gelukkig is het stadion Sánchez-Pizjuan waar vanavond de wedstrijd tussen Duitsland en Schotland om negen uur begint ver verwijderd van de wijk waar ik nu zit.

Tegen de avond loop ik naar de wijk Triana, die nog verder weg van het stadion ligt, en ook daar kom ik groepjes supporters van beide partijen tegen. Ook in Triana ga ik op zoek naar een gelegenheid om te eten. Als ik op een rustig terras zit om wat te bestellen, blijkt dat het nog een uur duurt voordat de keuken opengaat. Met een Cola en een boek kom ik die tijd wel door. Pas tegen negen uur kan de serveerster mijn bestelling opnemen. Ik had toch wel honger, vanwege die ene croissant slechts vroeg op de ochtend.

Donderdag 19 mei – De eigenaren

Gelukkig, het terras staat er weer bij het ontbijtcafetaria, na de overwinning van Frankfurt Eintracht op de Glasgow Rangers van gisterenavond. De al wat oudere gebochelde ober herkent mij direct en weet al wat ik wil bestellen. Vandaag weer een café americano en een tostado met ham. Ik vind het fascinerend om te zien hoe efficiënt alles verloopt in dit cafetaria met zo'n dertig tafels buiten, een aantal binnen en met slechts twee tot drie obers. Zoals gebruikelijk ben ik ruim op tijd op school voor een tweede koffie in El Café de las Lenguas.

Na schooltijd bestel ik op Plaza Alameda de Hercules een bordje spaghetti. Ook hier herkent zeker één van de vrouwelijke serveersters mij al. Na mijn bestelling krijg ik een klopje op de schouder. De rust blijkt weergekeerd op het plein, hoewel de tafel naast mij wordt bevolkt door zes Schotten die zich nu erg rustig houden. 's Middags ga ik op weg naar het Palace de las Dueñas. Volgens mijn ANWB boek zou dit paleis één van de mooiste zijn met nog steeds een smaakvolle inrichting door een voormalige extroverte rijke dame. De wandeling duurt niet lang, maar goed ook want temperaturen van zo'n zevenendertig graden zijn voorspeld. Het paleis stelt mij zeker niet teleur. Aan de buitenzijde valt alleen een rijkelijk versierde gevel met een toegangspoort op. Eenmaal binnen, na betaling van twaalf euro, word ik overdonderd door de schitterende inrichting van de paleisvertrekken. Tegelvloeren met het Sevilliaanse keramiek, enorme wandkleden en kleurrijke schilderijen domineren het interieur. Bureaus en tafels staan vol met gekleurde vazen en snuisterijen en dat alles verlicht door grandioze kroonluchters en authentieke wandlampen. De binnentuin op de centrale patio is fraai, met een fontein in het midden en in twee hoeken palmbomen die tot boven de daken van het paleis reiken. Een statige brede trap geeft toegang tot de bovenetage. Op het tussenbordes van de trap zijn de muren volledig gevuld met wandkleden. Helaas is het vanaf hier met koorden afgesloten voor publiek. Graag had ik ook de bovenetage gezien. De tuinen rondom en achter het paleis zijn schitterend en goed onderhouden. Ik zie twee hoveniers die zorgvuldig de afgevallen bladeren wegharken. De planten zien er zo groen en gezond uit, dat je eerst denkt dat het plastic kunstplanten zijn. Er staat van alles in bloei en het glanzend geglazuurde aardewerk van bloempotten schittert in de zon. Deze tuin lijkt beter onderhouden te zijn dan het veel bekendere Real Alcázar.

Tijdens de wandeling terug naar mijn appartement kom ik verder niets bijzonders meer tegen. Thuis houd ik een korte siësta en dan rond half acht ga ik op weg voor een avondmaaltijd bij Maestro Rufino. De supporters zijn nog steeds niet weg, overal om me heen hoor ik het lelijke accent van de Schotten. Maar het dessertgebak bij Maestro Rufino is uitstekend.

Vrijdag 20 mei – Laatste lesdag

Laatste dag, eigenlijk kijk ik er naar uit, maar toch met enige weemoed. Ik vraag me af wat heb ik nu geleerd in de afgelopen twee weken. Een klein beetje diepgang in de grammatica en iets meer vaardigheid misschien. Twee weken is te kort om de taal volledig te beheersen. Het is als op een trein stappen, net als je lekker zit, moet je er bij de tweede halte al weer uit. Ook anderen stappen uit, nieuwe

cursisten stappen in en de trein rijdt weer een week verder. Misschien voor een volgende keer een cursus van drie weken boeken? Maar voor nu krijg ik van de docent mijn getuigschrift en een beoordelingslijst. Bij de administratie krijg ik zonder problemen de borgsom van honderdvijftig euro voor mijn appartement terug. Dan voor de laatste keer stap ik door de grote toegangsdeur naar buiten. Dat was het dan. Bij één van de eerste restaurants die ik in de smalle straat tegenkom, bestel ik een tortilla met garnalen. Tijdens die maaltijd laat ik in de gedachte de afgelopen twee weken nog eens aan me voorbijtrekken.

's Avonds rest nog de laatste culturele activiteit, georganiseerd door de school en dat is een aardig sluitstuk. Er zijn plaatsen gereserveerd bij Peña Macarena voor 'Un espectáculo de Flamingo'. Het ontmoetingspunt is bij Torre de los Perdigones in Calle Resolana, om half negen 's avonds. Ik ben er veel te vroeg omdat ik de zit bij het restaurant van de avondmaaltijd wat ingekort had. Het werd me daar te luidruchtig. Redelijk dicht bij mijn tafel zat een groep van zes Glasgow supporters die er blijkbaar al wat langer zaten en al voldoende alcohol gehad hadden. Verder waren er nog weinig andere gasten. De groep werd brutaal en gooide bewust flesjes kapot op de straatstenen. Hoewel je op deze plek een goede maaltijd kan bestellen, had één van hen ergens anders pizza's gehaald. Op een uiterst onsmakelijke manier at men de pizza's staand op, en in grote brokken uit de hand etend, terwijl je de kaas op tafel zag druipen. Toen kwam er naast mijn tafel nog een luidruchtige groep van twaalf jongeren het terras enigszins verbouwen. Op dat moment beviel me de sfeer niet meer en heb ik vrij snel om de rekening gevraagd.

Dus nu ben ik bijna een half uur te vroeg bij Torre de los Perdigones. Alle gelegenheid voor een gesprek met een jongedame die hier ook te vroeg was en dat vanzelf ontstaat. Ik probeer het gesprek in het Spaans te beginnen, maar dat gaat mis. Ze begrijpt me helemaal niet. Wat doe ik fout? Al snel blijkt dat ze als echte beginneling aan de cursus begonnen is en dit haar eerste week op de school is. Daarom schakel ik over naar het Engels voor een gesprek met deze dame, terwijl we wachten op de aankomst van de rest van de deelnemers aan deze excursie. De peña gelegenheid bevindt zich een paar honderd meter verderop in een smalle zijstraat en daar lopen we met z'n allen vanaf het ontmoetingspunt naar toe. De organisatie heeft wel een ticket voor een ieder gereserveerd, maar vaste plaatsen zijn niet mogelijk. Daarom moeten we ons een beetje haasten om op tijd te zijn voor een goede zitplaats. Geadviseerd wordt om bij binnenkomst direct een goede stoel bezet te houden met een kledingstuk of iets dergelijks. Daarna kunnen we aan de bar wat te eten of te drinken halen en wachten op de aanvang van de Flamingo dansvoorstelling. Er staat een lange rij voor de bar en alles moet eerst genuttigd worden op de aangrenzende patio. Het is pas half tien als iedereen z'n plaats inneemt rondom het houten podium. Een rijzige man met een witte haardos en grijze baard probeert op het podium het woord te nemen. Het kost enige tijd voordat de herrie van de druk pratende Spanjaarden bedaard is en de rijzige gestalte iets

over de komende Flamingo voorstelling kan vertellen.

Twee mannen en een gitarist betreden het podium en nemen plaats op de drie kaarsrechte houten stoelen. De gitarist begint zijn tokkelspel op de gitaar en de zangers vullen het aan met een van emotie doortrokken stem en gelaat. De alt zanger kijkt nog een beetje vrolijk de zaal in, maar de bariton zanger kijkt gekweld, alsof iedere uithaal hem intense pijn bezorgd. De taal zal wel Spaans zijn, maar ondanks de cursus versta ik er nauwelijks een woord van. Ritmisch handgeklap en gestamp met de voeten begeleiden de liederen. Eigenlijk had ik een fraai geklede Flamingo danseres verwacht in zo'n fel gekleurde outfit die je wel vaker op foto's uit Spanje ziet. Maar in plaats daarvan verschijnt een in het zwart geklede heer op het podium die onder begeleiding van gitaar en zang een intensieve dans uitvoert. Het gaat gepaard met veel gestamp met de hakken van zijn laarzen en geklap met de handen. Het maakt een behoorlijk kabaal en soms klinkt het zo fel dat het wel geweerschoten lijken. Enkele kleine kinderen in het publiek zie ik de handen voor de oren houden. Dan is het pauze en het volk gaat weer langs de bar. Misschien hebben ze de fraaie danseres in een Andalusisch toilet voor na de pauze bewaard. Maar nee, deel twee van de voorstelling lijkt erg op het eerste deel, maar is nog heftiger.

Na afloop bedankt de sterdanser van de voorstelling zijn moeder die in keuken van de peña staat en in de afgelopen tijd voor het vele voedsel heeft gezorgd dat de nodige calorieën verschaft om de inspannende Flamingodans mogelijk te maken. De alt zanger blijkt zijn broer te zijn en de bariton zanger zijn vader. Een echt familie gezelschap dus. Over de afkomst van de gitarist wordt niet gesproken. In de finale wordt de moeder uit de keuken geroepen en op het podium uitgenodigd. In haar felrode jurk betreedt ze aarzelend via het trapje het podium. Daarna verschijnt ook nog de vriendin van de alt zanger op het podium. De gitarist zet weer in en onder het ritmische handgeklap laten de beide dames hun Flamingo danskunsten zien. Niet zo

geraffineerd als de sterdanser, maar ze doen hun best. Als de moeder daarna via de twee traptreden van het podium af wil dalen, kijkt ze even hulpeloos naar de toeschouwers die het dichtstbij zitten. “Alstublieft, help mij,” zegt ze angstig. Er worden handen uitgestoken om de wat oudere dame van het trapje af te helpen. Even dreigt ze voorover te vallen, maar ze herstelt zich net op tijd, waardoor ze toch enigszins gracieus terug kan gaan naar haar keuken achter de bar. Met een staande ovatie worden de artiesten verdiend beloond. Langzaam zoek ik mijn weg naar de uitgang.

Het is al rond middernacht en ik vind het opvallend hoeveel mensen er nog op straat aanwezig zijn. De terrassen zijn nog vol bezet en de obers komen nog steeds met tapas aansnellen. Voor mij wordt het een korte nacht omdat mijn vliegtuig vroeg in de ochtend vertrekt. Als voorbereiding voor het vertrek pak ik op mijn kamer de laatste spullen in en ik doe voor de laatste keer in Sevilla het licht uit.

Opmerkelijke zaken in Sevilla

Ondanks dat het mondkapje na het uitdoven van de coronacrisis niet meer verplicht is, zie ik vele bewoners nog met een mondkapje lopen. Nee, niet voor de mond, maar het wordt aan de arm gedragen. Het elastiekje om de bovenarm en dan hangt het kapje er als een groene vlag aan.

Er wordt intensief gebruik gemaakt van een mobiele telefoon in het straatbeeld. Nee, niet met de telefoon aan het oor, maar de telefoon wordt horizontaal voor de mond gehouden. Zo begeeft mening Sevillaan zich communicerend en met flinke pas lopend over straat.

Ontelbare honden zie ik de stad, van groot tot klein, maar allemaal aan de lijn. Zo zag ik bijna dagelijks, als ik terug kwam uit de school in één van de drukke winkelstraten een muzikante die altijd haar hondje bij zich had. De al wat oudere mevrouw speelde op de accordeon en haar hondje lag naast haar op de straatstenen te slapen. Het was een klein wit hondje met een rode strik in het haar, maar ook steeds aangeliend. Later op de dag zag ik deze mevrouw ook wel eens lopen als haar werkdag er op zat. Ze duwde dan een karretje met haar nuziekspullen vooruit en het hondje zat er boven op, maar dan niet slapend.

De gemotoriseerde step is helemaal ingeburgerd in het dagelijkse verkeer op straat. Geruisloos en met flinke snelheid zoeft de elektrische step over de fietspaden en door de voetgangersdomeinen.

Het aantal mensen die roken lijkt hier nog niet sterk af te nemen. Overal zie ik asbakken staan, maar hoor ook regelmatig hoesten om me heen. Zoden dat rokershoestjes zijn, of een gevolg van corona?

Ondank dat Sevilla een welvarende stad lijkt te zijn, kun je hier nog vele bedelaars en zwervers vinden. Bedelaars zitten in de winkelstraten, met een kartonnen bordje en met verzoeken om geld voor voedsel te kopen en bedelaars die met uitgestoken hand en vragende blik de terrassen afstruinen zie je hier meerdere keren per dag. Over de rivier die het westelijk deel van de stad doorsnijdt, zijn vele bruggen gebouwd. In enkele van die bruggen zag ik dat zwervers in het ondersteunende beton van de brug op kunstige wijze slaappleatsen gecreëerd hadden. De armoede schijnt hier niet verdwenen te zijn.